

здоров'я! **Звертання** – своєрідний вступний акорд подальшої розмови, який задає тональність і відповідний стиль. Система етикетних звертань української мови зазнала у своєму історичному розвитку найбільше змін, що пояснюється особливою залежністю від соціальної організації суспільства.

Важливою складовою мовленнєвого етикету, як зауважують науковці, є уміння вчасного, коректного та комунікативно вдалого завершення спілкування, тобто **прощання**. Діапазон прийнятих у певній культурно-мовній спільноті усталених етикетних форм прощання широкий і варіюється ситуацією спілкування: від нейтрально ввічливого *До побачення* до інтимного *Цілую*, від офіційного *Прощавайте* до дружнього *Па*.

Подяка означає висловити вдячність, бути вдячним за щось. У висловах подяки виразніше виявляється функція ввічливості, тому їх використання належить до обов'язкових етикетних настанов. Вислови подяки часто вживають як знак ввічливої згоди або відмови на будь-яку пропозицію. В українській мові найбільш уживаними, стилістично нейтральними висловами подяки є: *дякую* і *спасибі*, які можуть мати при собі слова, що посилюють вираження вдячності: *дуже, сердечно, щиро, красно сердечно, щиро* та ін. В офіційних ситуаціях слова подяки часто вживаються зі словами *дозвольте, прийміть, складаю (складаємо)*, напр.: *Дозвольте висловити вам подяку! Прийміть мою найщирішу вдячність! Складаю щиро подяку!*

Отже, відновлення національної культури українського народу неможливо уявити без ґрунтовного вивчення правил мовленнєвого етикету, який є показником загального культурного рівня кожної окремої особистості та нації загалом. Норми культурного спілкування, етикетні правила часом доволі складні, їх немало. Однак, вони полегшують спілкування, стандартизують поведінку та роблять людину впевненою в собі.

Список використаних джерел:

1. Бабич Н. Д. Основи культури мовлення. Львів : Світ, 1990. 332 с.
2. Великий тлумачний словник сучасної української мови. К. Ірпінь: ТВФ «Перун», 2001. С.148.

Науковий керівник: Максимець О.М., к.філол.н., доцент кафедри СГН.

ПОЛІТИЧНА ОПОЗИЦІЯ ЯК ІНДИКАТОР ДЕМОКРАТИЧНОГО СУСПІЛЬСТВА

Лобода В.С., veronikaloboda8@gmail.com

Таврійський державний агротехнологічний університет імені Дмитра Моторного

Проблема політичної стабільності є однією з найбільш актуальних та базових проблем сучасної України. Українське суспільство постійно перебуває в стані перманентних політичних криз. Політичні події 2013-2019 рр. в Україні свідчать про актуалізацію проблеми опозиції як складової політичного процесу та необхідність її нормативного визначення в межах державного законодавства.

Зважаючи на вищесказане, сьогодні особливої актуальності набирає комплекс проблем, пов'язаних з законодавчим забезпеченням діяльності політичної опозиції. Зокрема, регулювання правового статусу, механізми взаємодії влади та політичної опозиції. В Україні проблема парламентської опозиції досі залишається без юридичного вирішення.

Політична опозиція, на думку науковців, є ефективним засобом цивілізованого розв'язання суперечностей між інтересами різних соціальних груп, невід'ємною складовою механізму стримувань і противаг у структурі владних відносин. В українському парламенті політична опозиція, представлена окремими політичними партіями, які пропонують альтернативній владі курс розвитку держави. Проте, як слушно відзначає О. Гнаповський,

виникає ряд запитань, яким чином окремі політичні партії стали опозиціями, і на що здатна політична опозиція, а також, які механізми впливу на прийняття рішень владою більшістю використовує українська опозиція, не маючи закону про опозицію чи іншого окремого документа, який би регулював питання пов'язані з цією проблемою [1].

Ефективність діяльності політичної опозиції, належне виконання нею суспільних функцій, залежить від багатьох факторів. Серед них: законодавче визначення статусу опозиції, гарантії її прав; урахування позиції меншості при прийнятті рішень у парламенті; підтримка вимог опозиції громадянами: згуртованість сил опозиції, наявність авторитетних лідерів, конструктивної ідеології тощо.

Необхідно підкреслити, що природа відносин між владою та опозицією нерозривно пов'язана зі рівнем політичної культури української еліти. Отже, можна припускати, що реальні зміни та переведення взаємодій усередині політичної системи на демократичні та прозорі засади залежать від розвитку інститутів громадянського суспільства в Україні та циркуляції політичного істеблішменту.

Специфіка української опозиції полягає в тому, що за роки незалежності України вона стала невід'ємною складовою політичної системи. Практично всі провідні політичні сили за цей час встигли побувати як при владі, так і опозиції [2]. Діяльність сучасної парламентської опозиції мала б здійснюватися на підставі політичних домовленостей із парламентською більшістю.

Сьогодні очевидним є той факт, що у суспільному житті будь-якої демократичної країни стосунки між політичними опонентами будуються по лінії влада опозиція. Політична опозиція є неодмінним компонентом, індикатором демократичного суспільства й правової держави.

Конструктивна опозиція має бути альтернативною, а неантагоністичною політиці, стратегія і тактиці панівної владної еліти. Автор підтримує думку дослідників, які вважають, що до цього часу такої опозиції в Україні не існує. Опозиція не сприймається суспільством як реальна альтернатива влада, ефективність її діяльності залишається низькою.

Сьогодні потреби політичного процесу України передбачають удосконалення правової бази функціонування політичних партій та необхідність нормативного визначення політичної опозиції в межах державного законодавства.

Список використаних джерел

1. Гнаповський О. Проблеми діяльності політичної опозиції в Україні: шляхи оптимізації. URL:<http://maub.oa.edu.ua/2012/problem-diynnosti-politychnoloji-oporyt-siji-v-ukrajni-shlyahy-optymizatsiji-2/>

2. Рудич Ф.М. Політичний режим в Україні: спроба політологічного аналізу/ Політичний менеджмент. № 2 (47). 2011. С. 13-43.

Науковий керівник: Морарь М.В., д.політ.н., професор кафедри СГН.

ПРОБЛЕМА МОТИВАЦІЇ ЗДОБУВАЧІВ ВИЩОЇ ОСВІТИ ДО НАВЧАЛЬНОЇ РОБОТИ У ЗАКЛАДІ ВИЩОЇ ОСВІТИ

Маджар Р. Ю., *taranenkoggg@ukr.net*

Таврійський державний агротехнологічний університет імені Дмитра Моторного

Мотивація є однією з фундаментальних психолого-педагогічних проблем. У загальному розуміння мотив є для людини визначальним, стимулюючим чинником, що спонукає її до певного виду діяльності [1].

Проблема мотивації навчання здобувачів вищої освіти набуває сьогодні особливої актуальності. Так, зокрема, вчені виділяють наступні види мотивів навчальної роботи: